COMOARA DIN PEȘTERĂ
PIUS BRÎNZEU

A fost odată un flăcău, voinic şi arătos, pe nume Rusalin, care a rămas de mic copil orfan de amîndoi părinţi. A fost crescut cu multă trudă de o bunică pe care o avea foarte dragă. Bătrîna i—a însufleţit copilăria istorisindu—i tot felul de poveşti, ba cu zmei şi cu balauri, ba cu uriaşi, ba cu peşteri pline de comori. Ajuns mare, fi plăcea să bată drumurile, să cutreiere pădurile, să se caţere pe crestele munţilor. Numai seara venea acasă. Şi cum umbla el aşa, năimii, cit era ziulica de mare, a ajuns să cunoască multă lume de prin împrejurimi.

Într—o zi, bunica se îmbolnăvi. În ultima vreme era din ce în ce mai ostenită şi slăbise mult sub povara anilor. Apoi, simţi că i se zgîrceşte inima şi căzu la pat. Picioarele au început să i se umfle şi răsufla tot mai greu. O îngrijea Rusalin, cum putea el mai bine, dar fără prea mult folos. Bătrîna mergea din zi în zi mai rău. Umflăturile de la picioare s—au urcat pînă la coşul pieptului şi nu mai primea aer. Văzînd că nu—i poate fi de folos, Rusalin plecă după ajutor. Dar, prin meleagurile acelea nu erau nici tămăduitori, nici doftoroaie. Cînd se întoarse acasă, după căutări zadarnice, bunica închise ochii pentru totdeauna.

Şi a rămas Rusalin singur, descumpănit şi întristat foarte. Stătea întins mai toată ziua şi visa, tot cu gîndul la poveştile din copilărie. Într—o seară o văzu în vis pe bunicuţă, care îi spunea :

—N—am putut să—mi iau rămas bun de la tine, Rusalin şi să—ţi spun o vorbă înainte de a închide ochii. Dacă te gîndeşti să pleci vreodată după comori, apăi numai la peştera de la cascadă să te duci, că doar acolo o să găseşti ceva ce îţi va fi de folos. Rămîi cu bine şi să ai noroc în viaţă.

Atîta fu de ajuns şi într—o bună zi Rusalin se aşternu drumului. Nu luă cu el decît o traistă, cu ceva de—ale gurii şi un baltag, pe care se sprijinea, dar care era singura lui armă. Porni prin pădurea ce începea nu departe de căsuţa lor şi merse el ce merse, pînă ajunse într—un luminiş. Aici iarba era măruntă si deasă, presărată cu flori. Dar, ceea ce i—a plăcut mai mult, erau nişte ciuperci înalte, cu tulpina subţire şi cu o pălărie largă, de culoare roşietică, cu puncte de felurite culori. Tare erau frumoase aceste ciuperci! Prin pădure mai văzuse el ciuperci albe şi bureţi gălbiori, dar nu i—au stîrnit pofta de mîncare ca aceste ciuperci domneşti.

Hei, cînd îi omul pofticios, nu stă mult ne gînduri. Se puse pe căutate Rusalin şi găsi o piatră, cît o plită de largă, pe care o aşeză în mijlocul luminişului. Apoi adună vreascuri şi făcu un foc bun în jurul ei. Pînă au ars vreascurile a adunat ciuperci, după care a dat jăratecul la o parte, le—a aşezat pe piatra încinsă şi a aşteptat sa se prăjească. Si s—a pus pe mîncate flăcăul nostru de—ţi era mai mare dragul să te uiţi la el.

După scurtă vreme se ridică, gata să—şi ia calea în picioare. Îşi dădu seama însă, de îndată, că nu—i a bine. I s—au împăinjenit ochii, sudori reci au început să—i curgă pe frunte şi simţi că îl apucă ameţeala. Se întinse repede în iarbă şi închise ochii. Şi atunci simţi un gol în stomac, după care veniră durerile, în chip de junghiuri. Părea că cineva îi răsuceşte măruntaiele şi dă să i le smulgă. Apoi durerile încetară, dar el continua să geamă. După cîteva clipe reveniră junghiurile mai chinuitoare. S—a făcut ghem şi apăsa cu amîndouă mîinile pe pîntece. Simţea că se pierde. I se păru atunci că cineva se mişcă lîngă el. Deschise ochii şi văzu o femeie tînără şi frumoasă, înveşmîntată într—o haină lungă de mătase.

—Sînt Zîna Florilor şi ţi—am adus o fiertură din ierburi de leac ca să te faci bine.

Îi trecu o mînă pe sub cap şi îi ajută să înghită din fiertură. Mîna zînei era rece ca gheaţa, dar fiertura era caldă şi după cîteva înghiţituri se simţi mai bine, apoi durerile încetară de tot.

—Să fii cu băgare de seamă altă dată şi să nu te lăcomeşti Ia ciuperci domneşti. Nu tot ce—i frumos este şi bun. Acum odihneşte—te un pic îi mai zise zîna.

Rusalin aţipi, dar cînd se trezi zîna era încă lîngă el.

—Îţi mulţumesc că m—ai mîntuit de la pieire. Cum aş putea şi eu să te ajut ?

—De ajutat ai putea să ne ajuţi, cum nu, îi întoarse vorba zîna.

Şi atunci zîna îi povesti pe îndelete că ceva mai departe de unde erau, într—o poiană frumoasă, se afla un lac cu apa limpede ca de izvor, unde mergeau rinele să se scalde. Dar, de la o vreme se aciuise acolo un şarpe, cît un balaur de mare, şi nici o vietate nu se mai putea apropia de lac.

După ce îi povesti ce necazuri le pricinuia şarpele, merseră împreună pînă la marginea poienii, de unde se vedea bine lacul.

—Vezi acolo cele două pietre mari, aşezate una lîngă alta ? Prin despărţitura dintre ele îşi face loc şarpele în fiecare zi către nămiaza şi se strecoară in poiană, unde se aşază la soare şi stă acolo încolăcit pînă către seară, cînd se bagă din nou în lac. Acuma, că începe să se întunece, şarpele doarme în apă.

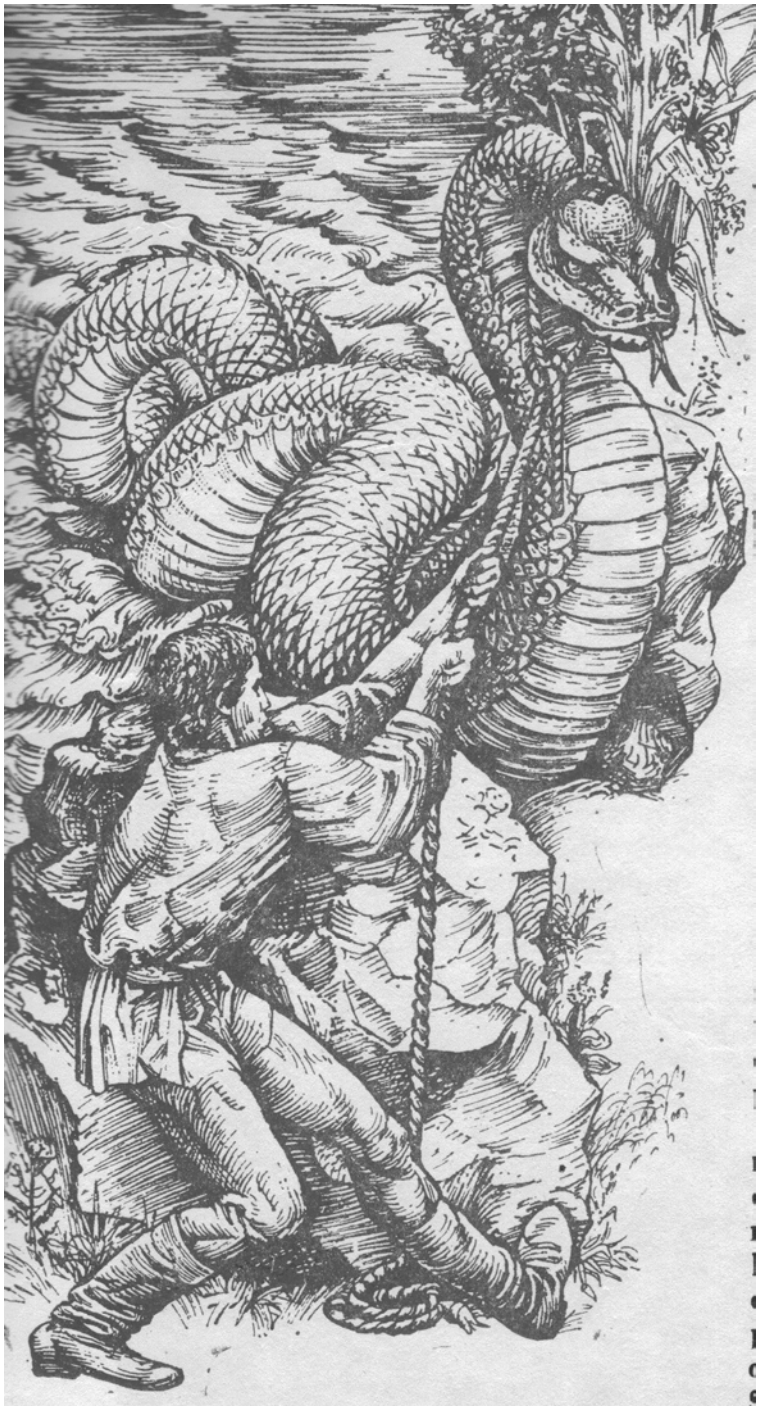

Stătu un pic pe gînduri Rusalin, apoi ceru zînei să îi aducă o funie lungă, cu un ochi la capăt. Cum venea noaptea, zîna plecă, flăcăul nostru se culcă şi, obosit cum era, adormi repede.

A doua zi dimineaţa zîna era din nou lîngă el, cu o funie din fire de cînepă răsucite. Rusalin făcu un laţ la capătul funiei şi merse pînă lîngă cele două pietre, aşeză laţul în dreptul deschizăturii şi îl sprijini cu două beţişoare ca să stea deschis. Apoi se duse cu capătul funiei pînă la cel mai apropiat copac, întinse funia şi o legă bine de trunchiul lui. După aceea se puse pe aşteptare. Şi aşteptă ce aşteptă, pînă în amiaza mare cînd şarpele ieşi să se prăjească la soare. De îndată ce capul şarpelui trecu prin laţ, Rusalin smuci funia şi laţul se strînse în jurul gîtului. Şarpele se strecură cu tot trupul în poiană, se zbătea din ce în ce mai tare, dar laţul se strîngea şi mai mult, tăindu—i răsuflarea. Atîta aştepta Rusalin. Luă baltagul şi alergă pînă lîngă jivină şi îi zdrobi ţeasta cu capătul toporului. Îi mulţumi zîna, îi mulţumiră şi celelalte zîne, care au apărut ca din senin. Au încercat să—l hotărască pe flăcău să mai rămînă între ele, dar el era grăbit nevoie mare.

—Nu ştiţi unde e peştera de lîngă cascadă ? întrebă el.

—Nu ştim de nici o peşteră, răspunseră zînele. Dar acolo la poalele munţilor pe care îi vezi în zare, se găseşte o cascadă şi pe acolo trebuie să fie şi peştera pe care o cauţi.

Flăcăul nostru plecă mai departe. Si merse el ce merse, pînă ajunse la un colnic, în mijlocul căruia se află un cireş înalt, încărcat cu fructe. Se opri lîngă el dar nu putea ajunge pînă la cireşe. Atunci încercă să se urce în copac. Dar înainte de a se apuca de o creangă, alunecă si căzu ne braţul stîng. Simţi o durere de parcă i—ar fi înfipt cineva un cuţit în umăr. Nu îşi mai putea folosi braţul si orice mişcare era foarte dureroasă. Ce altceva putea face decît să—şi sprijine cu mîna sănătoasă braţul scrîntit. Devenise, dintr—o dată, schilav.

Într—aceea, iată că dintre arbori îsi făcu apariţia în colnic un solomonar bătrîn.

—Sînt un căutător în stele, care pot vindeca şi învia oamenii. Am venit să—ţi pun osul la loc.

Solomonarul îl culcă lîngă cireş, îi ceru să îmbrăţişeze trunchiul cu braţul sănătos, în timp ce el se apucă să tragă de braţul scrîntit. Se ţinea Rusalin cum putea de trunchiul copacului, încleştîndu—şi dinţii de durere, în vreme ce bătrînul trăgea uşor dar fără întrerupere, pînă ce se auzi o pocnitură. Atunci încetă orice durere, că osul era din nou Ia loc. Se ridică flăcăul şi îşi mişcă braţul, de parcă nu i s—ar fi întîmplat nimic.

—Cum să—ţi mulţumesc unchieşule, pentru binele ce mi—ai făcut ?

—De vrei să—mi ajuţi, ai putea să—mi faci un dram de bine, îi răspunse el, că—s uitat de vreme şi lipsit de ajutor.

Bătrînul solomonar îl luă de mînă şi îl duse nu departe de acolo, într—un luminiş unde, pe o ridicătură de pămînt, se afla ocheanul cu care el căta spre stele. Ocheanul căzuse de pe căpriorul care—l susţinea, pe o piatră, şi se îndoise, de nu se mai vedea prin el. Ocheanul era din argint curat, cu sticle şlefuite la cele două capete. Încercă să—l îndrepte Rusalin, care era mai în putere, dar nu reuşi.

—Cale de cîteva poşte de aici, spre soare—apune se află un făurar vestit care ar putea să—l îndrepte. Nu vrei să îl duci acolo ? întrebă solomonarul.

—Cu dragă inimă, răspunse Rusalin, cu gîndul la necazul mare din care abia scăpase.

Porni într—acolo, fără nici o zăbavă. După trei zile de mers ajunse pînă la meşterul făurar. Dar acesta era prins cu alte treburi şi nu avea vreme să dreagă pe loc ocheanul solomonarului. Atunci Rusalin se gîndi să intre ca ajutor la făurar. Nu departe de acolo se deschisese un iarmaroc, care ţinea o săptămînă de zile. Veneau oamenii unii după alţii, şi cu cai Ia potcovit, şi cu roţi de car la ferecat, şi cu alte treburi. Muncea făurarul de dimineaţa pînă seara şi cu mai mult spor acum, căci îl ajuta şi voinicul nostru.

Cînd se sfîrşi iarmarocul, se apucă făurarul de ochean, îl încălzi la foc şi îl îndreptă fără nici o greutate. Apoi, drept mulţumită pentru ajutor, îi dărui lui Rusalin o spadă de oţel cu minerul lucrat cu mult meşteşug.

—Ţine această spadă, poate îţi va fi de ajutor odată.

Rusalin îşi prinse spada la brîu, mulţumi şi plecă să ducă ocheanul înapoi.

Bătrînul solomonar îl aştepta cu nerăbdare şi ochii îi erau plini de lacrimi cînd îşi revăzu unealta care îi era atît de dragă. Flăcăul nostru ciopli cu baltagul lemne proaspete, refăcu căpriorul, iar ocheanul îl aşeză chiar unde venea ochiul bătrînului, uite—aşa, să se poată uita în voie la stele. Să lăsa seara şi se făcu întuneric.

—Stai un pic să văd în stele cam ce te aşteaptă de aici încolo.

Se uită bătrînul în ochean, vreme mai lungă, după care îi spuse :

—Cînd ai să ieşi din pădure, la poalele munţilor, vei trece peste un rîu care desparte ţara noastră de ţara vecină. Vei merge apoi mai departe, cale de cîteva zile, pînă vei ajunge la o cascadă. În spatele ei este ascunsă peştera, de care se vede că nu ştie nimeni. Căderea de apă nu mă lasă să văd ce—i în peşteră şi nu ştiu ce se găseşte înăuntru. Vreau să—ţi mai spun că nu departe de acolo se află un vraci în vîrstă, care trăieşte singur şi care ţi—ar putea fi de folos. Du—te cu bine copilul meu şi îţi doresc să nu ai necazuri de acum înainte, mai zise bătrînul solomonar.

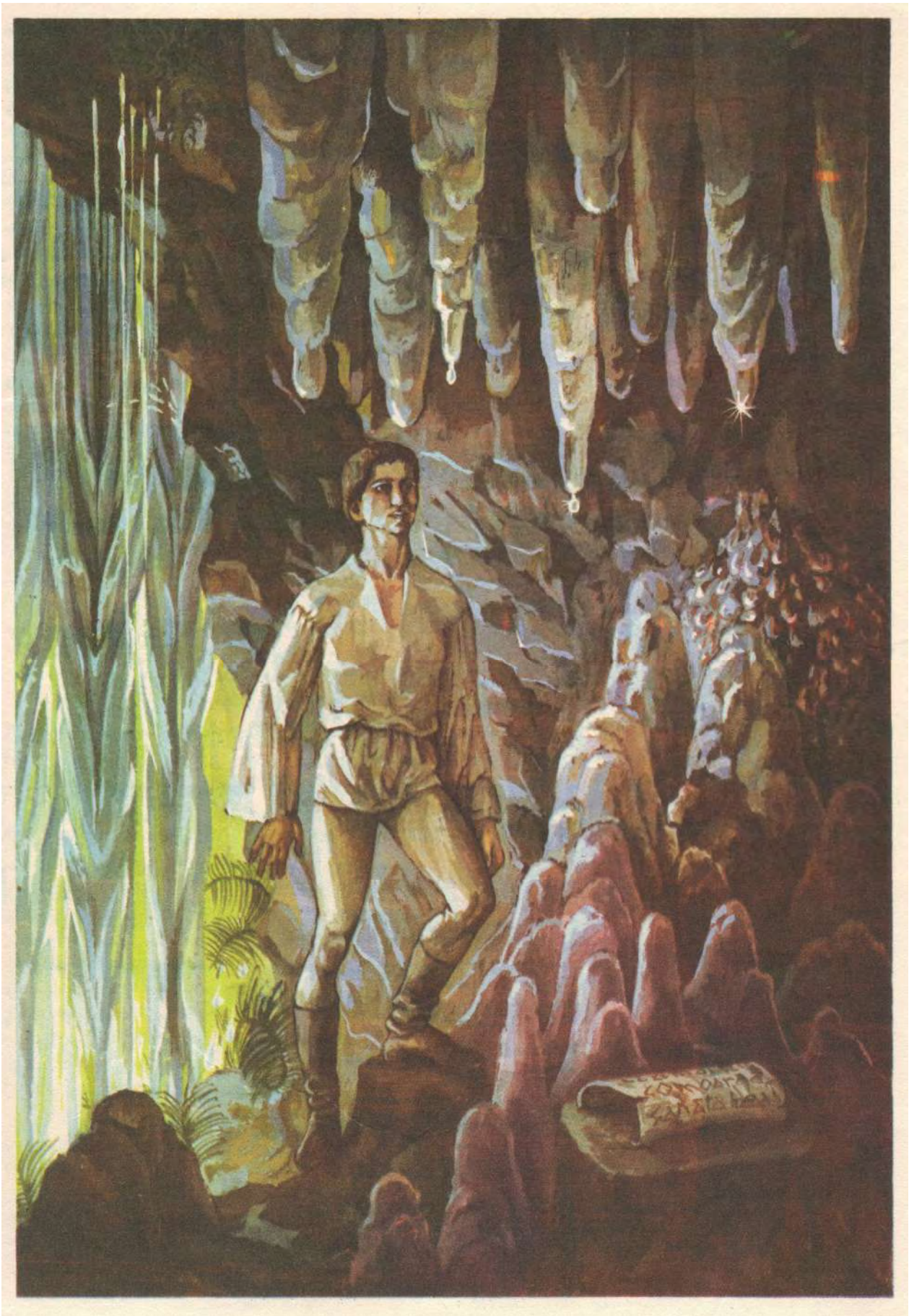

Rusalin a purces din nou la drum şi merse mai departe, aşa cum l—a îndrumat solomonarul. Cum mergea el aşa; se tot gîndea la necazurile prin care trecuse. Se mai gîndea şi la ce avea să găsească în peşteră. O comoară, dar ce fel de comoară ? Mergînd aşa, ajunse la rîul care cobora din munţi, spumegînd si şerpuindu—şi braţele printre stînci. Găsi un loc potrivit pe unde a putut trece apa sărind din

stîncă în stîncă.. Şi merse mai departe, cale de încă cîteva zile, pînă zări deasupra cărării pe care o urma o cascadă. Cărăruia l—a dus pînă la pîrîul ce cobora din cascadă de—a lungul căruia începu să urce. Ajuns la cascadă nu văzu nici urmă de peşteră, dar el ştia acum unde să o caute. La una din marginile cascadei găsi un loc pe unde s—a putut strecura în spatele ei. Acolo, ce să vadă ? Pînza de apă care acoperea deschizătura peşterii lăsa să filtreze razele soarelui ; acestea dădeau o lumină albăstruie ce învăluia totul, şi ciucurii de pe pereţi şi stîlpii din piatră albă ce păreau ciopliţi în marmură de mîna omului. Totul era ca în vis. O minune, nu alta ! Dar, în peşteră nici urmă de comoară. Uitîndu—se mai bine, zări pe un soclu de piatră, chiar în mijlocul peşterii, un înscris ciudat pe o coajă de mesteacăn. Mai stătu el în peşteră fermecat de ce vedea, dar şi un pic dezamăgit de ce găsise. Un simplu zapis . . .

După ce ieşi la lumina soarelui se uită mai bine la zapis, dar nu pricepu nimic, fiindcă nu ştia să citească. Atunci se gîndi la vraciul pe care trebuia să—l găsească prin apropiere. Coborî pe pîrîu în jos, o luă pe cărăruie şi, nu departe de acolo, mai sus pe creasta muntelui zări sălaşul vraciului. Nu—i fu greu să ajungă acolo.

Vraciul stătea pe prispa casei şi se ridică atunci cînd Rusalin ajunse lîngă el. Era un bătrîn, cu părul bine nins de ani, înalt de statură şi cu o barbă care—i ajungea pînă la piept.

—Bună ziua, bunicule, îi zise Rusalin. Dumneata eşti vraciul de care mi—a vorbit solomonarul din ţara vecină ?

—Da, flăcăule, eu sînt.

—Atunci, ai putea să—mi tălmăceşti ce—i scris pe acest zapis ?

Luă vraciul coaja de mesteacăn în mînă, se uită la ea şi grăi :

—Aici scrie, uite—aşa : ”Cea mai scumpa comoară este sănătatea”.

Se uită vraciul la Rusalin, acesta la bătrîn; fără să—şi spună un cuvînt. Se gîndea bătrînul la cei pe care îi tămăduise de—a lungul unei întregi vieţi, în timp ce Rusalin se gîndea Ia necazurile prin care trecuse. Ce s—ar fi făcut fără ajutorul zînei, sau fără ajutorul solomonarului ? Da, mare lucru sănătatea, cugetau amîndoi, înţelegînd bine tîlcul înscrisului.

într—un tîrziu, glăsui bătrînul vraci :

—M—am retras aici la munte să mă odihnesc, după ce atîţia ani am dat ajutor bolnavilor şi am îngrijit răniţii. Dacă vrei să rămîi lîngă mine, cît îi dori numai, aş putea să te învăţ meşteşugul de a doftorici.

Şi Rusalin rămase pe lîngă bătrînul vraci şi învăţă cam ce trebuie să ştie omul care îşi alege îndeletnicirea de tămăduitor. A învăţat că sînt atîtea şi atîtea ierburi şi buruieni cu care pot fi lecuiţi cei betegi, că sînt rădăcini care pot fi folosite, că scoarţa unor copaci vindecă boli, dar mai cu seamă învăţă că sînt tot felul de flori şi fructe cu care pot fi însănătoşiţi bolnavii. A ajuns să ştie cînd să folosească ierburile de răchitan, de volbură sau de sulfină, frunzele de păpădie sau de izmă creaţă, rădăcinile de cicoare sau de brusture, coaja de salcie ori de stejar, mugurii de plop sau de pin, florile de muşeţel, de salcîm sau de soc, fructele de afin, măceş sau ienupăr. El ştia acum ce să dea unuia care avea bai cu inima, care pătimea cu stomacul, pe care îl seca ficatul, sau în caz de alte beteşuguri. Ştia să facă fierturi şi prafuri de lecuit bolile şi alifii de oblojit rănile. Pe lîngă toate acestea a mai învăţat a deosebi ciupercile veninoase de cele cu care se poate hrăni omul şi a recunoaşte buruienile otrăvitoare, ca aliorul, degeţelul, mătrăguna, doamna—mare, umbra—nopţii şi multe altele.

Dar bătrînul vraci nu s—a mulţumit cu atîta. L—a învăţat şi să scrie şi să citească. Buchisea cu greu la început, însă învăţa cu drag şi cu mult spor, că era băiat isteţ. Bătrînul îşi dădea şi el toată silinţa, în ciuda ostenelii care îl prindea tot mai iute.

—Eşti pentru mine ca un părinte, îi spuse într—o zi Rusalin bătrînului. Cum aş putea vreodată să—ţi mulţumesc pentru toate acestea ?

—Ai putea să—mi mulţumeşti, de vrei, şi iată cum. începu atunci bătrînul să—i istorisească cum s—a retras Ia munte cu o nepoată, Diana, să fie lîngă el cineva care să—l ajute. Dar cu cîteva zile înainte de a veni Rusalin a coborît din văzduh un zgripţor, tocmai cînd Diana mergea după apă la izvor. A luat—o şi a dus—o la lăcaşurile lui să—l slujească. Şi astfel a rămas singur—singurel.

Îi povesti, mai departe, că zgripţorul era o dihanie zburătoare din cele mai fioroase. Avea corpul ca un leu paraleu, capul de pasăre şi aripi de vultur. Cînd se repezea din văzduh asupra unei vieţuitoare, o prindea cu ghiarele şi o sfîşia cu ciocul. Ajunsese să fie o adevărată pacoste pentru toţi de pe acele meleaguri. Toate vietăţile se ascundeau din calea lui. Nici un pămîntean nu îi putea ţine piept în cîmp deschis. Pe pămînt era însă mai neajutorat, de vreme ce nu se mai putea sluji de ghiare. Numai în lupta pe pămînt putea fi învins. Îi mai spuse bătrînul că de va vrea să o slobozească pe Diana va trebui să meargă în sus pe valea care era nu departe de acolo, pînă la obîrşia ei, dar îl mai sfătui să meargă numai seara cînd se odihnea zgripţorul, iar ziua să fie întotdeauna în preajma unui copac, sub care să se poată adăposti.

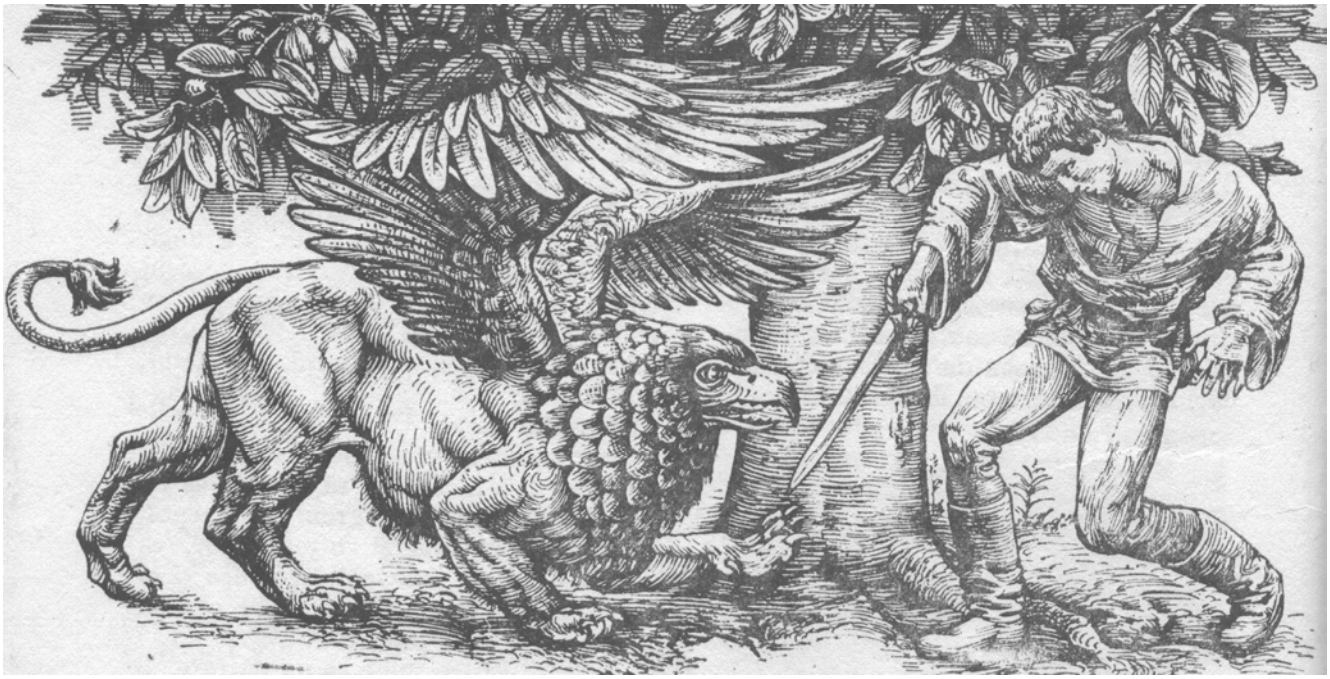

Acum înţelese Rusalin de ce a ţinut atîta bătrînul să rămînă lîngă el. Iar lui îi părea bine că putea merge să se lupte cu zgripţorul şi să îndeplinească cea de pe urmă dorinţă a vraciului care, slăbit cum era, părea că a ajuns Ia marginea groapei.

—Mă voi duce după Diana, îi spuse Rusalin.

A doua zi dimineaţa, încins cu spada la brîu, porni flăcăul nostru spre valea către care—l îndrumase vraciul. Apoi o luă pe vale în sus. Mergea seara şi în cursul nopţii la lumina lunii, iar ziua se odihnea, ascuns sub copaci sau printre tufişuri. După cîteva zile de mers ajunse aproape de lăcaşul dihaniei. Acolo se afla un nuc cu o coroană mare, cu crengi lungi, care aproape că ajungeau la pămînt. Sub acest nuc se adăposti Rusalin şi aici se hotărî să dea lupta cu zgripţorul.

Într—o bună zi, cînd soarele se ridicase sus pe cer, ieşi de sub nuc şi începu să umble în jurul copacului. Zgripţorul l—a simţit şi apăru de îndată deasupra lui. Dar cînd porni spre el, bătînd din aripi, Rusalin se retrase sub copac. Se lăsă dihania la pămînt şi porni legănîndu—se, după el. Aici avu loc lupta. Rusalin se bătea cu spada, zgripţorul lovea cu ciocul. Spada flăcăului era mai lungă şi din cel mai bun oţel, dar şi ciocul dihaniei era tare ca fierul. Şi aşa au luptat cîteva ceasuri în şir. încercă de mai multe ori zgripţorul să se ridice în aer, să—l dovedească pe voinic cu ghiarele, dar se izbi de crengile copacului şi tot la pămînt rămase. Cît despre Rusalin, şi el a încercat să—i reteze capul, dar fără izbîndă, din cauza penelor care acopereau dihania. A izbutit totuşi să o lovească peste ochi, de nu mai vedea unde să dea cu ciocul. Doar astfel, a putut să se apropie de ea şi să îi împlînte spada în piept. Căzu ca fulgerată dihania, răpusă de voinic. Dar şi acesta se alese cu două răni la umăr.

Martori la această luptă n—au fost decît două mierle care îşi aveau cuibul în nuc. Cînd lupta se termină, îşi luară zborul şi duseră peste tot vestea că zgripţorul a fost ucis.

După o scurtă odihnă, Rusalin porni să o elibereze pe Diana. Aceasta aflase de—acum de moartea zgripţorului şi îl aştepta în faţa locaşului unde fusese întemniţată.

—Mă cheamă Rusalin şi am fost trimis să te scap din ghiarele zgripţorului, spuse el în chip de bună ziua.

—Mulţam ţie, voinice, răspunse Diana plecîndu—şi ochii. Tare mi—e dor de bunicul meu !

Sta Rusalin şi nu îşi putea dezlipi ochii de pe fată. I—a căzut cu drag de la prima vedere. Părea coborîtă din stele, atît de frumoasă era. În timp ce o privea, a simţit că rănile de la umărul stîng încep să—l usture mai tare şi că îl prinde leşinul. Fata şi—a dat seama de îndată că—i este rău şi l—a dus în văgăuna unde stătuse zgripţorul. Acolo erau mai multe peşteri. Una mare unde—şi avea culcuşul dihania, alta mai mică unde sta Diana şi alte peşteri unde erau închise vieţuitoarele cu care se hrănea zgripţorul.

Diana l—a dus pe Rusalin în adăpostul ei şi l—a aşezat pe un culcuş din cetină de brad, acoperit cu o scoarţă.

—Mi—e sete, spunea Rusalin, aprins la faţă şi cu trupul acoperit de sudori.

Avea fierbinţeli şi din cînd în cînd îl prindeau frigurile. Atunci îi tremurau toate mădularele şi îi

clănţăneau dinţii, de credeai că se fac praf. Din cele două răni începu să curgă puroi.

Spre norocul lui, l—a îngrijit Diana, aşa cum învăţase şi ea de la vraci. I—a spălat rănile cu fiertură de muşeţel şi le—a acoperit cu frunze de pătlagină. Din coajă uscată de salcie a făcut prafuri pe care i le—a dat să le bea contra fierbinţelii. I—a pus cîrpe ude pe frunte, i—a dat să bea apă rece de izvor şi, ce să mai spun, l—a îngrijit ca pe un frate.

După ce a bolit, cam cîte zile are o săptămînă, Rusalin fu iarăşi pe picioare. Apoi au plecat pe vale în jos. Toată valea părea că a prins din nou viaţă. Erau acolo cerbi şi ciute, căprioare şi căprioare, iepuri şi bursuci, pui de urs şi de mistreţi, iar pe cer zburau mii şi mii de păsărele, sclipeau de bucurie ocnii vietăţilor, veveriţele aruncau cu gninde în ei, să nu treacă cumva iară sa le vadă, iar păsările ciripeau şi făceau rotocoale în aer.

Drumul păru mai scurt la întoarcere că nu aveau de cine să se ferească. Şi nici nu se grăbeau, atît de bine se simţeau unul lîngă altul.

Întîlnirea cu bătrînul vraci a fost tulburătoare. Stătea pe o laviţă şi cînd îi văzu se ridică cu greu. Descnise braţele şi strînse cu drag fetişcana care i s—a aruncat la piept. O sărută pe frunte şi îi mîngîie cosiţele de aur. Apoi îi făcu semn lui Rusalin să vină lingă el. Se aşezară tustrei, bătrînul între cei doi, pe care îi ţinea de mină. Şi atunci, ca o ultimă rugăminte, puse mîna Dianei în mîna lui Rusalin.

Aici sfîrşeşte povestea noastră. Aş putea doar să mai spun că după cîteva zile bătrînul vraci a închis ochii pentru totdeauna, iar Rusalin a plecat spre casă cu aleasa inimii lui. Ajunşi la vatra părintească au făcut o nuntă mare, după care s—au apucat de ale casei. Dar prea multă vreme nu aveau pentru treburile gospodăreşti, că veneau bolnavii unii după alţii să—i îngrijească. Şi, uite—aşa, flăcăul nostru, plimbăreţ şi jinduind după comori, a ajuns un om aşezat, cu nevastă şi copii, şi, în aceeaşi vreme, un tămăduitor vestit. Îl ajuta Diana, pricepută şi ea în meşteşugul lecuirii celor betegi. Şi—au petrecut viaţa ajutînd unde puteau, fiindcă au înţeles bine, de ce să nu o mai spun o dată, că tot sănătatea rămîne cea mai de preţ, comoară a omului.